

udsættes for den dertil svarende seksuelle stimulus. Efter rådets opfattelse kan man her nok tale om, at homoseksuelle forhold kan *påvirke* driftsretningen, men *påvirkningen* har ikke karakter af en *ændring*, „idet der alene er tale om en, kortere eller længere varende, men principielt reversibel fiksering af et i forvejen bestående seksuelt reaktionsberedskab.“

b) En vanemæssig fiksering i homoseksuelle forhold af den ovenfor omtalte karakter vil med den i vort samfund fremherskende indstilling til homoseksualitet „utvivlsomt kunne berede den pågældende personlige og sociale vanskeligheder, så længe det eller de homoseksuelle forhold består.“ Det er imidlertid rådets opfattelse, at et flertal af de pågældende personer før eller senere uden væsentligt besvær vil tilpasse sig en normal heteroseksuel samlivsform.

Det tilføjes i den forbindelse, at befolkningens almindelige holdning over for homoseksuelle kan medføre, at i særlig grad sensitive personer, der igennem længere tid har levet i homoseksuelle forhold, har vanskeligt ved i forhold til kvinder at acceptere sig selv som almindelige normale mænd.

c) Det har i diskussionen om den homoseksuelle prostitutions skadevirkninger været anført, at de prostituerede i særlig grad skulle blive vænnet til et hektisk seksualliv præget af varierende pirringer og perversioner, således at et heteroseksuelt forhold derefter bliver for „tamt“ for dem, og således at personligheden forsimples. Straffelovrådet har anmodet retslægerådet om at udtale sig om dette synspunkt.

Rådet finder det tvivlsomt — og ikke sandsynliggjort — at homoseksuelt samliv fremtræder mere hektisk eller med større varians end heteroseksuelt samliv, således at en tilbagevenden til heteroseksuelt forhold af den grund skulle blive vanskeliggjort.

Derimod er man enig i, at prostitution, såvel heteroseksuel som homoseksuel, indebærer en risiko for forsimpning af personligheden.

d) Det er fra forskellige sider hævdet, at den homoseksuelle prostitution frembyder en større fare end den kvindelige prostitution for, at den pågældende bliver fikseret i en asocial levevis (arbejdsskyhed, parasitær levevis, kriminalitet m. v.). Retslægerådet har på straffelovrådets anmodning

taget stilling også til dette synspunkt og anfører, at enhver form for prostitution på uheldig måde vil kunne indvirke på den pågældendes muligheder for social tilpasning. Det må imidlertid anses for tvivlsomt, om den mandlige prostitution indebærer større risiko for fiksering i asocial levevis end den kvindelige. Dog kan der ved mandlig prostitution være en forøget risiko for sådan kriminalitet, der udelukkende knytter sig til prostitutionsforholdet (pengeafpresning, voldshandlinger).

Der foreligger ikke for retslægerådet dokumentation for, at den mandlige prostitution i almindelighed er udgangspunkt for kriminelle handlinger begået i de unge år. De homoseksuelt prostituerede rekrutteres i vid udstrækning fra befolkningskredse, hvis tilværelse er kendetegnet ved svigtende social tilpasning, hvorfor prostitutionen her er at opfatte som et led i de pågældendes unges generelt asociale tilværelsesform.

Særlig med henblik på spørgsmålet om de sociale følger af homoseksuel prostitution har straffelovrådet anmodet socialministeriet, Dansk Forsorgsselskab og direktoratet for fængselsvæsenet om at fremkomme med udtalelser.

Socialministeriet har i skrivelse af 29. september 1966 (bilag 7) henvist til udtalelser fra børne- og ungdomsforsorgens pædagogiske nævn og direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen, hvortil ministeriet har kunnet henholde sig.

Det pædagogiske nævn har — uanset at børne- og ungdomsforsorgen ikke råder over et talmæssigt dokumenteret materiale til belysning af spørgsmålet — enstemmigt givet udtryk for den bestemte opfattelse, at en fuldstændig ophævelse af § 230 må anses for betænkelig. Man antager, at det har en gunstig psykologisk virkning over for de unge, at forsorgen knyttes til en straffesag med politiafhøring og indenretlig forundersøgelse, og at forsorgen gøres til et vilkår i tiltalefrafald. Endvidere er for så vidt angår personer over 18 år henvist til, at de fleste af dem, der efter nugældende praksis sigtes efter § 230, ikke ville kunne tildeles pålæg efter § 199, idet denne sidstnævnte bestemmelse forudsætter arbejdsledighed, medens de fleste sigtede endnu har nogen beskæftigelse. Nævnet kan derimod gå ind